

Hláturinn.

14.

3 renningar. Rithönd og höfundur
ókunnur. Sennilega ætlað til birt-
ingar í hinum handskrifðu sveita-
blöðum Jóns Pálssonar.

1 Klaturinn.

Fyrir við myndum fyrir einhverjum stundabilum
áhrifum, þar stöðingavildlangvarar þau til
heilans, en heitum andis uplur frá sér áhrif,
sem verða á ýmsa vörð, sístum andliti
ann; og augu, nef, varir, kinnar haka háls, byrja
og öngi komst ~~til~~ í hreyfingu, það skvilitir
í öðrum. En í andliti kemur glediblað.

Við hlajum.

Fyrir stíg klaturinn er brodd; þá heyrir ofur
tilið á munnvirkunum upp og (aphur) Samir munur
kinnar munninn ^{nálgan} okkar. Þegar þar brodd; heldur komu
þeir holar á kinnar þessa, hinni orreforðu spátöppum
ad vörð er brodd roð ad til hreyfingu frá þess ad orreforðu
eitt aðeins holar og ~~til~~ þess ad til efirvörð hylt
ist upp, svo ad skín á kinnarnar. Vanalega lýfir
sér yndi á broddum, en til er ~~þess~~ þessi kuldabrodd
hadriðrodd og hadriðrodd.

Nasta stíg heilbrigðs klatur er kalladur
skelli klatur eða dillandi klatur. Allir andliti
vörðarnir komast í íkafa hreyfingu. Ennir verður
brúkkótt, augun rígrast saman, lát brúkkur niður
eplir kinnunum, munnurinn fleinnist út, blóðið
rennur til höfuðsins, — með öðrum orðum and-
litið útklitnar af klátri.

Einkennilegt er það, ad andlitið fer saman
svipa í ofsaklátri og þegar mætur hefir orðið
fyrir snögguum sársautka.

Við innalegan klatur (medalhöfklatur) lýfast
augnaloxin upp, augun ljóma, kinnarnar lýfast
upp svo ad brúkkur myndast kringum augun.
Þá þeim, sem heia mikið verða þessar brúkkur
á þeim ad stöðaldri. En ^{ekki} þess kvennafkinum vel við þess, því ad
þess en mekk þess, ad blómi eifans sé þarinn dald.

Til eru menn, sem hlaja, en þess ad ~~þess~~ þess
nokkur hljóð frá sér, en flestir eru þó þeir, sem
láta heyrast til sín, ýmist haha, h'hi, hehe
hohó. Ekki eru menn á eitt rátti um það hver
sé orðkin til þessa mismunar í klátrinum. Sumir
sila ad það fari eplir þess hvernig munnurinn og
varirnar eru í laginu, aðrir álita ad það fari ystis
lyndiseinkunum manna, þannig, ad þeim þunglyndi
hlaji hihiti, varurinn hehehe, þeim rólyndi hahatha,
og þeim léttlyndi hohóhó.

Mismunur er á klátri samalla manna og

utaga nýjz gjaldan. Ungum madur er með þessum
óskýsum þoddur, að hann hefði aldrei ^{þeim brosi þess} hleifið ^{en} þess
alvirk ~~þess~~ geta komið fyrir í lífinu, að menn nýpp þess
þeim stöðum aldrei brosi vör og málki þess
* mörg dæmi. En það er sjúkdómur. Þú ert líklegur
að sorgin og gleðin blandist saman og haldi þess
í heimilum þess í armari. Gleðin og hláurinn
er læknislíf það fyrir sál og líkama. Það er hláurinn
"Bressandi hláur" og í gömlum læknisbókum er
hláur um margt sjúkdómur, sem læknadi verda með
gleði og hlátri, svo sem gula, skisþing og kistlavirki.
Erasmus Rotterdamus ^{him þess} þess af lungnaminn
svo að læknar töldu hann dæddu mal. En
lök hann sé eitt kvöld skambilap þess í hönd
og hló svo ~~með~~ ^{dælt} að henni, að meinsamleikur
og varð hann alveg ~~þess~~ heilt heilm epli þess.

En afsaklatur getur líka orðið orsök til dauða.
Zenxis málari hló svo dælt að Kellingarandliti, sem
hann sé, að hann gaf upp öndina, áður en hann
gaf stillt sig. Á sömu leið fór fyrir Leo páfi 10, sv
hann frétti að Frakkar búið væri að reka
Frakka burt úr Milano.

Stundum getur sett að manni hláur þess
madur ert skyldi etla, jafnvel þegar manni langar
þil að gráa; þannig fór fyrir Þinnu Boleyn drottning
Hinnriks 8. á Englandsi. Þessi hún var búin að
leggja höfuðið á högglokkinn setti að henni
svo mikinn hláur, að hann varð nauðgað
stöðvadar áður en bódullinn lét þessina ríða að.
Anna var saklaus tekinn af lífi; hún var mikil
Elisabetar engladrottningar.

Stundum getur líka hláuraldan skellið á
þessur lungnaminn er madur verður nýjz brifinn áður
er í gudrettingum hlyglingum og kemur það
sér oft afar illa. En við það mátti Gregorius 14. setta
sig við. Þessi hann var kveinn páfi og allir prestar
og prelatar, biskupar og kardínalar krugu fyrir
formann hann, varð hann svo brifinn að hann skelli
uppis og gat ekki haldið hlátrinum við, þó hann
hefði allt líf sitt að leysa með þess.

Sumir geta heldur ekki sagt þá munnsláti, án
þess að skella upp úr.

Það er nýjz misjafnt hvað menn eru
aðhlagnir; sumir þessa erkest til þess
þess að þess hlátri. Það er líka nýjz mis-
jafnt, hversu vel menn geta þess midar
í sér hláur. En þess á madur með það
þessur madur má ~~þess~~ ekki hlátri; t. d.
á fjólmennum mannfundum, einum þess
af madur er sifjadar; þá er sumum nýjz, ef
þess er á resturnaut sinn geispa. Ekki þess
öllum allt jafn hlátrilef. Ein hló að
þessu, annar að hinu, þó það sé í raun
og veru alveg jafn hlátrilef. Sumir menn
eru einkar vel lagdir til að koma öðrum til
að hlátri og koma elkir menn sál vanalaga vel
það eru ~~þess~~ ^{þess} þessur menn, og hlátri sumir þessur
að þessu sinni er áður ekki.

atviki þara geta komið fyrir í lífinu, að menn
þeim stökveri aldrei brosi á vör og mátti
* mörg dæmi. En það er sjúkdómur. Þið
að sorgin og gleðin blandast saman og haldi þannig
í heimilum hvor á annari. Gleðin og hláðurinn
er læknislíf það fyrir sál og líkama. Það er hláðurinn
þessandi hláður og í gömlum læknisbókum er
bláð um margt sjúkdómur, sem læknar verða með
gleði og hláði, svo sem gular, skisþig og skisþig.
Erasmus Rotterdammus ^{him þarí mentum} fjáð af lungum
svo að læknar töldu hann dauðan mal. En
lök hann sé eitt kvöld skambilaf bók í hönd
og hló svo ~~með~~ ^{dælt} að henni, að meinsandi
og varð hann alveg ~~þess~~ heill heilm epli þá.

En afsahlatur getur líka orðið orsök til dauða.
Zenris málari hló svo dælt að Kellingarandliti, um
hann sé, að hann gaf upp öndina áður en hann
gaf stillt sig. Á sömu tíð fór fyrir Leo páfi 10.,
hann frétti að Frakkur búið væri að reka
Frakka burt úr Milano.

Stundum getur sett að manni hláður þegar
maður sér skyldi ebla, jafnvel þegar manni býr
til að gráa; þannig fór fyrir Þinnu Boleyn drott
Hinnriks 8. á Englandi. Þegar hún var búin að
leggja höfuðit á högglokkinum setti að henni
svo mikinn hláður, að hann varð nauðgað
stöðvader áður en bódullinn lét þóxina ríka að.
Anna var saklaus tekinn af lífi; hún var móðir
Elisabetar engladrottningar.

Stundum getur líka hláðuraldan stellið
þegar hugurinn er maður verður mjög þrífur
er í gudskitjum huglidingum og kemur það
sér oft áfarillu. En við það mátti Gregorius 14. sé
sig við. Þegar hann var kveinn páfi og allis prestur
og proclita, biskupar og kardínalar krugu fyrir
formann hann, varð hann svo þrífur að hann stelli
uppúr og gat ekki haldið hláðinum niðri, þótt hann
hefði átt líf sitt að leggja með þá.

Sumir geta heldur ekki sagt þá mannláti, án
þess að stella upp í.

Það er mjög misjafnt hvað menn eru
aðhlaquir; sumir þurfa ekki til
þess að þeir hláji. Það er líka mjög mis-
jafnt, hversu vel menn geta þyrft niður
í sér hláður. En þerast á maður með það
þegar maður oná ~~þá~~ ekki hlája; t. d.
á fjólmennum mannfundum, einum þó
af maður ~~er~~ ríffadur; þá er sumum nóg, ef
þeir eru sennant sínu geispa. Ekki þykir
öllum allt jafn hláðilíf. Einum hló að
þessu, annar að hinu, þótt það sé í raun
og veru alveg jafn hláðilíf. Sumir menn
eru einkar vel lagdir til að koma öðrum til
að hlája og koma sliktir menn sér þannig vel
það eru ^{þess} ~~þess~~ menn, og hláji sumir þess
að findni síni ~~er~~ ^{er} aðrir ekki.